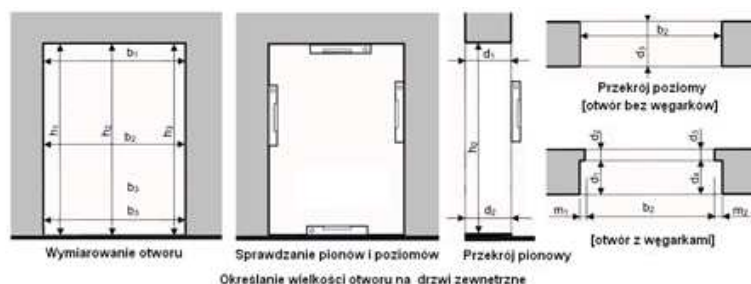

SKRÓCONA INSTRUKCJA MONTAŻU I ODBIORU STOLARKI PCV, ALUMINIUM I ROLET

Prawidłowy montaż stolarki budowlanej jest jednym z najważniejszych czynników wpływających na długotrwałe, bezproblemowe oraz przyjemne użytkowanie. Eliminuje dyskomfort przyszłego użytkownika związany z nieprawidłowym funkcjonowaniem okien. Montaż przeprowadzony niezgodnie z prawidłami sztuki budowlanej może prowadzić do wypaczenia elementów konstrukcyjnych ram lub skrzydeł okiennych, blokowania się elementów okuć obwiedniowych, bądź też w skrajnym przypadku do zniszczenia stolarki.

Przygotowanie do montażu.

1. Zapewnić dostęp do niezbędnych narzędzi: dyble lub kotwy montażowe, poziomica, kliny drewniane, młotek, rozpórki, wkładki dystansowe, pianka montażowa niskoprężna, wkrętarka/śrubokręt, taśma do zabezpieczenia ościeżnicy.
2. Wyznaczyć poziomy i pionowy montażowe stolarki.
3. Przyporządkować poszczególne wyroby do odpowiadających im otworów w murze. Wielkość, wymiary i konstrukcja musi być wykonana zgodnie z projektem budowlanym lub po wykonaniu pomiarów i stosownych obliczeń wytrzymałościowych stolarki. Szczególną uwagę zwrócić także na funkcjonalność (strona otwierania, zastosowany system okuć, zastosowane szyby).

Przed przystąpieniem do montażu okien i drzwi należy zdjąć skrzydła z ościeży.

Przy zdejmowaniu skrzydeł i przy ich ponownym zawieszaniu prosimy o przestrzeganie wskazówek prezentowanych poniżej. Za złe wykonanie opisanych czynności producent nie ponosi odpowiedzialności. Nieprawidłowe wyjęcie i zawieszenie okna grozi jego wypadnięciem i stanowi zagrożenie dla zdrowia i życia.

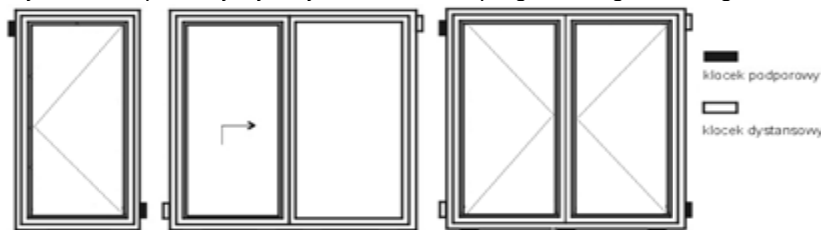
Wymowienie: Przy zamkniętym skrzydle przesunąć w dół trzpień zawiasu górnego.

Zawieszanie: Skrzydło zawiesić i mocno docisnąć do ramy. Nie zamykać tj. ryglować okna poprzez przekręcenie klamki! Trzpień zawiasu wcisnąć do momentu zatrzaśnięcia się trzpienia w zawiasie. Wzrokowa kontrola położenia trzpieni zawiasów jest niezbędna. Po zdjęciu skrzydeł i zamocowaniu kotew montażowych, ościeżnicę bez skrzydeł wstawia się w otwór w murze i unieruchamia za pomocą drewnianych klinów. Należyte usytuowanie okna w przekroju ściany, zapewnia wysoką temperaturę na jego powierzchni wewnętrznej, w miarę możliwości wyższą od temperatury punktu rosy, co ogranicza problem rosznienia okien i zespoleń od wewnątrz.

Mocowanie i dobór stolarki

1. Do dystansowania i ustawiania stolarki w ościeżach przeznaczone są klocki/ kliny podpierające i dystansowe, które powinny być tak rozmieszczone, aby była zapewniona możliwość kompensacji naprężeń ościeżnic pod wpływem zmiennych temperatur. Zamocowanie stolarki przy użyciu tylko łączników mechanicznych - kołków rozporowych, śrub lub kotew, bez zastosowania klocków podpierających i dystansowych, jest niewystarczające do przenoszenia obciążenia. Stolarka z upływem czasu może się odkształcać.

2. Klocki podporowe, których nie należy usuwać, powinny być wykonane z zaimpregnowanego twardego drewna lub twardego pcv.

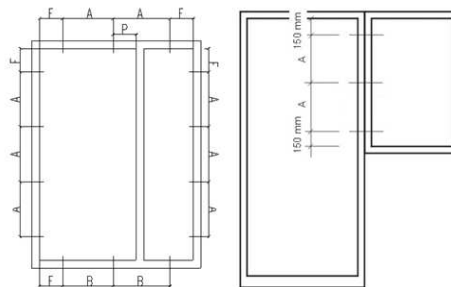
3. Dopuszczalne odchyłki pionowe i poziome ustawienia stolarki w otworze przy długości elementu do 3,0m powinny wynosić nie więcej niż 3,0mm. Szczeliny nie powinny być mniejsze niż 10 mm, a jej maksymalna wielkość nie powinna przekraczać 20-30mm. Styki elementów ram drzwi i elementów elewacji powinny być wykonywane na „styk” i uszczelniane. W przypadku większych rozpiętości, stolarki w ciemnym kolorze powinny być wykonywane odpowiednie styki dylatacyjne, również uszczelniane.

4. Taśmy paroizolacyjne i paroprzepuszczalne, folie elastyczne paroszczelne i paroprzepuszczalne, folie z butylem do uszczelnienia wewnętrznego należy stosować zgodnie z zaleceniami producenta tych wyrobów.

5. Mocowanie powinno być wykonane w taki sposób, aby obciążenia zewnętrzne były przenoszone za pośrednictwem łączników na konstrukcję budynku / elewacji, a funkcjonalność stolarki była w pełni zachowana; tzn. ruch skrzydeł przy otwieraniu i zamykaniu był płynny, bez zahamowań i zaczepiania skrzydeł o inne części konstrukcji. Podobne zasady należy zachować przy montażu stolarki w elewacjach.

6. Mocowania powinny być rozmieszczone na bokach ościeżnicy stolarki w rozstawie nie większym niż – od naroży 15-20 cm, pomiędzy mocowaniami 50-70cm. Mocowana powinna być również dolna rama.

7. Do mocowania ram w ścianie budynku / elewacjach – w zależności od rodzaju ściany (monolityczna, warstwowa) i sposobu mocowania, stosuje się łączniki montażowe (kołki rozporowe/dyble, kotwy i śruby/wkręty). Zagłębienie powyższych elementów w ścianie powinno być odpowiednio dobrane.

Rozmieszczenie punktów dyblowania.

8. Pianki poliuretanowe i materiały izolacyjne nie służą do mocowania, a wyłącznie do uszczelnienia i ocieplenia szczeliny między ościeżnicą a ścianą. Kołki rozporowe (dyble) stosuje się do betonu, muru z cegły pełnej, silikatowej, dziurawki, pustaków ceramicznych i cementowych, gazobetonu, kamienia itp. Śruby mogą być stosowane do mocowania ościeżnic do betonu, cegły pełnej, silikatowej, dziurawki, betonu lekkiego, drewna itp. Stosowanie śrub należy dostosować do typu ościeży. Śruby mogą być stosowane do łączenia ościeżnic z elementami elewacji. Kotwy budowlane powinny być stosowane wszędzie tam, gdzie odstęp ościeżnicy jest zbyt duży do stosowania dybli np. przy mocowaniu dolnym (progowym) w rozwiązaniach ścian warstwowych itp.

9. Rolety nakładane powinny być mocowane do nadproży, ewentualnie odpowiednich rygli, ślimion.

10. Montaż powinien być zakończony podpisanym protokołem odbioru.

Uwaga: w przypadku ślusarki aluminiowej z kształowników z przekładkami termicznymi w/w łączniki mocowane są do komory wewnętrznej kształownika lub w osi zintegrowanego profilu za pośrednictwem podkładki metalowej, wykluczającej przenoszenie obciążeń na przekładki termiczne z tworzyw sztucznych.

Montaż zgodnie z powyższą instrukcją jest podstawą do uzyskania gwarancji.

Dodatkowo należy pamiętać:

Uszczelnienie i izolacja połączenia ze ścianą.

Celem uszczelnienia jest zabezpieczenie szczeliny między stolarką i ościeżą przed zawilgoceniem, zarówno przed wodą opadową od strony zewnętrznej, jak i wilgocią z powietrza przenikającego z pomieszczenia od strony wewnętrznej. Przy wykonywaniu uszczelnienia należy przestrzegać wytycznych producenta materiałów uszczelniających, uwzględniając: zgodność chemiczną stykających się ze sobą materiałów, oczyszczenie powierzchni przylegania, zagruntowanie powierzchni przylegania (w zależności od rodzaju materiału), wymagania odnośnie stosowania ze względu na wilgotność i temperaturę powietrza.

System uszczelnienia stolarki na ich obwodzie powinien składać się z trzech warstw: wewnętrznej, środkowej i zewnętrznej. Warstwę wewnętrzną stanowi uszczelnienie wykonane z materiałów paroszczelnych w formie różnego rodzaju taśm (na włókninie, aluminium), folii uszczelniających lub kitu trwale elastycznego (silikony) nie przepuszczających powietrza i pary wodnej. Warstwę środkową stanowi izolacyjna pianka wypełniająca (np. pianka poliuretanowa) lub mineralne materiały izolacyjne (np. wełna mineralna), które zapewniają izolację termiczną i akustyczną połączenia okna ze ścianą budynku. Warstwę zewnętrzną stanowi uszczelnienie wykonane z impregnowanych taśm rozprężnych lub taśm warstwowych paroprzepuszczalnych.

Montaż parapetów wewnętrznych i zewnętrznych musi zapewniać odpowiednią szczelność.